

Arrest

nr. 110 843 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Shali, Tsjetsjenië. U woont sinds 2000 in Tumen waar uw man een eigen zaak had in decoratie en interieur. Sinds het begin van de tweede oorlog vernamen jullie vanuit Tsjetsjenië dan rebellen in jullie huis in Avtury verbleven. Deze aanwezigheid van rebellen in het leegstaande huis zorgde ervoor dat de autoriteiten jullie woning in het vizier hielden en men verdacht uw man ervan betrokken te zijn bij de rebellenbeweging. Daar zijn neef A. I. (...) zich bij de rebellen had aangesloten werd jullie familie door de autoriteiten in het oog gehouden. Jullie kregen van familieleden te horen zeker niet naar Tsjetsjenië terug te keren. In 2009 werd de toestand in Tsjetsjenië stabiel en uw man besloot begin 2009 zijn zaak naar Tsjetsjenië over te zetten. Eind januari vertrok uw man zelf naar Tsjetsjenië.

Omdat jullie woning niet in leefbare toestand was, verbleef hij bij een vriend in Grozny. Uw man ging vaak op bezoek bij de familie in Avtury, en hij maakte gebruik van de auto van zijn neef A. D. (...). Zijn neef D. (...) werd door de ROVD van Argun opgepakt en meegenomen op 13 maart 2009. De volgende dag vernam uw man zijn arrestatie en startte hij onmiddellijk onderhandelingen op om zijn neef vrij te laten. Uw echtgenoot vernam dat het mogelijk was om zijn neef vrij te kopen en op 15 maart 2009 kocht hij zijn neef voor 350 000 roebel vrij. Toen uw man zijn neef ging ophalen bij de ROVD kreeg hij te horen dat hij zijn neef de volgende dag moest terugbrengen omdat ze hem nog een aantal vragen wilden stellen. Uw man merkte na de vrijlating van zijn neef dat hij zwaar mishandeld was en wilde zijn neef laten opnemen in het ziekenhuis. Uw man ging met zijn neef naar meerdere ziekenhuizen waar hij telkens geweigerd werd. Uiteindelijk slaagde hij erin zijn neef te laten opnemen in het ziekenhuis nr. 9 te Grozny. Dezelfde nacht nam uw man contact op met een procureur van het recherche comité. Hij woonde in het gebouw waar ook zijn vriend woonde waarbij hij verbleef. De procureur R. (...) maakt uw man duidelijk dat hij niet zijn neef terug moest brengen naar de ROVD omdat anders hij zijn neef niet meer zou terug zien. Uw echtgenoot keerde niet met zijn neef terug. De rechercheur van de ROVD die zijn neef had vrijgelaten belde uw man op en bedreigde hem. Vervolgens werd uw man gezocht door de autoriteiten. Uw man nam contact op met de rechercheur om te vragen wat ze juist wilden. Hij liet uw man weten dat ze wisten dat er rebellen in jullie woning hadden verbleven en hij vertelde uw man dat hij verantwoordelijk was voor alles. Uw man begreep dat hij door de autoriteiten niet met rust zou worden gelaten. Hij maakte de rechercheur duidelijk dat hij zich niet zou laten doen en dat hij met een advocaat een procedure zou starten. De rechercheur lachte uw man uit. Uw echtgenoot bezorgde alle documenten die hij had verzameld over zijn zaak en bezorgde deze aan de procureur R. (...) en aan een advocaat in Rostov die hij via de procureur had kunnen contacteren. Met deze documenten had men een begin van bewijs moest uw man problemen kennen met de autoriteiten en opgepakt worden. Uw man keerde in mei 2009 terug naar Tumen. Op 12 september 2009 kreeg uw man een telefoon van zijn vriend uit Grozny die hem liet weten dat men uw man meermaals had gezocht in zijn dorp en dat men burens ondervroeg om jullie adres in Tumen te bekomen. Zijn vriend raadde uw man aan om te verhuizen, wat jullie ook deden. Jullie verhuisden in Tumen naar een andere woning. Sinds die dag voerde uw man jullie kinderen zelf naar school en kwam hij ze ook telkens op halen. Op 18 september 2009 was uw man door de file wat laat op school om uw dochter op te halen. Uw man kreeg een telefoontje van de lerares. Zij vertelde hem dan een jonge man haal liet weten dat uw man hem had gevraagd om uw dochter op te halen. Uw man gaf aan dat dit niet het geval was en dat ze de politie moest verwittigen. Gevolg was dat de man verdween. Uw man besloot dat dit incident voldoende was en hij regelde reispassen voor zijn gezin en via een reisbureau ook visa. Op 30 oktober 2009 reisde jullie legaal naar Praag. 5 dagen na jullie aankomst werden jullie reispassen gestolen en werd uw man aan het hotel aangesproken door de rechercheur van de ROVD Argun. Hij vertelde uw man dat hij op vakantie was in Praag en dat hij hem toevallig tegenkwam, wat uw echtgenoot niet geloofde. Jullie verlieten onmiddellijk het hotel en bleven bij Tsjetsjenen in Praag. Op 19 november 2009 verlieten jullie Praag en reisden naar België. Jullie kwamen op 20 november 2009 in België toe waar jullie dezelfde dag asiel aanvraagden bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw man en uw dochters M. (...) en Ma. (...), uw mans geboorteakte, de geboorteaktes van Mar. (...) en I. (...) het geboortecertificaat van H.-M. (...), jullie huwelijksakte, uw mans rijbewijs, een medisch attest van zijn neef met vertaling, documenten van uw echtgenoot zijn firma van decoratie en interieur, schoolattesten en diploma's van u en uw man en onderscheidingen van uw dochter.

B. Motivering

Ik stel vast dat uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot A. A. (...) (CGVS vrouw 26/04/2013 p. 6) werden aangehaald. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen

Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet na problemen met de ROVD van Argun te hebben gekregen omdat u uw neef had vrijgekocht. De Tsjetsjeense autoriteiten kwamen u ook zoeken in Tumen waar u woonde sinds 2000. U vreest door hen te worden gedood (CGVS Ali 26/04/2013 p. 6, 7, 15; 16/05/2013 p.10, 12, 14,17).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas immers op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat opgemerkt worden dat u op 30 oktober 2009 legaal de Russische Federatie verliet en naar Praag reisde. U bleef in Praag tot 19 november 2009. U gaf aan de Russische Federatie te zijn ontvlucht omwille van problemen die u ondervond met de Tsjetsjeense autoriteiten. Echter in de 20 dagen dat u in Praag was vroegen u en uw familie geen asiel aan. U gaf weliswaar aan dat u van plan was om in Praag asiel aan te vragen, maar dat ging u pas doen nadat uw visum was afgelopen. U en uw familie wilde eerst wat bekomen, een beetje vakantie, rust nemen, wat wandelen en de stad zien, vooraleer u asiel zou aanvragen (CGVS Ali 26/04/2013 p. 5, 6; 16/05/2013 p. 5, 6, 7). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het land waar hij aankomt een asielaanvraag indient. Het feit dat u 20 dagen lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging. U beweerde dat het geen zin had om in Tsjechië asiel aan te vragen omdat u door de Tsjetsjeense autoriteiten reeds gevonden was dus dat het geen zin meer had om dit te doen. Op de vraag waarom u nog twee weken wachtte voor u dan Tsjechië verliet antwoordde u dat het de eerste keer was dat u in Europa was, u stress had en in paniek was en u niet wist welke stappen u moest ondernemen (CGVS 16/05/2013 p. 6). Deze uitleg is niet afdoende. Als u daadwerkelijk uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van gegronde vrees voor vervolging van uw autoriteiten is het redelijk te verwachten dat u onmiddellijk bij aankomst in Tsjechië asiel zou aanvragen en zeker wanneer u werd geconfronteerd met de diefstal van uw reispaspoorten en de aanwezigheid van een persoon die u vreest. Ook omgekeerd kon u wanneer u deze diefstal zou aangeven, tegelijkertijd melding maken van uw vrees voor de autoriteiten van uw herkomstland. Echter u deed deze stap niet om u voor het eerst in het buitenland was en u niet alle nuances kende (CGVS 16/05/2013 p. 5). Deze uitleg is niet plausibel. Gezien u beweerde dat u van plan was om nadat uw visum was verlopen asiel aan te vragen, kan verwacht worden dat u op de hoogte was van enige informatie betreffende asiel, en is uw uitleg niet afdoende.

Verder moet vastgesteld worden dat u na uw vertrek uit uw land van herkomst, u geen enkele stap meer ondernam om op de hoogte te blijven van uw problemen en de evolutie van uw problemen in de Russische Federatie. U verklaarde nochtans dat het recherche comité, een federaal onderzoekscomité misdrijven onderzocht in Tsjetsjenië in deze periode en dat ze effectief macht kregen. U gaf aan dat door hun toedoen het hoofd van de ROVD van Argun ontslag had moeten nemen, de ROVD met wie u problemen had en die u zocht. U had nadat u uw neef had vrijgekocht contact opgenomen met de procureur van het onderzoekscomité om advies te vragen voor uw neef. Aan hem en aan de advocaat die hij had aangeraden, had u ook de documenten overhandigd over uw problemen (CGVS 26/04/2013 p.9, 10, 15). Toen u gevraagd werd of u zich bleef informeren over wat er allemaal gebeurde met het onderzoekscomité en de verder gevolgen van uw problemen, antwoordde u dat u geen toegang had tot deze informatie en dat u noch de procureur van het onderzoekscomité, noch de advocaat die in bezit waren van uw documenten, had gecontacteerd. U zag daar het nut niet van in want uw documenten hadden geen effect gehad omdat u door ROVD medewerkers werd gezocht (CGVS 26/04/2013 p. 10, 11). Verder verklaarde u dat u sinds u vertrok uit de Russische Federatie u ook geen vragen meer had gesteld over uw problemen of de evolutie van uw problemen. Nochtans had u nog steeds contact met uw vriend uit Grozny waar u verbleef toen u problemen kende en had u contact met mensen uit Tumen. U had aan niemand enige vragen gesteld om informatie te krijgen over de stand van zaken wat uw problemen betreft. Op de vraag waarom u zich niet op de hoogte hield van uw problemen in uw land van herkomst, legde u uit dat niemand u informatie zou kunnen geven en Kadyrov overal mensen heeft (CGVS 26/04/2013 p. 12). Evenmin had u nog contact met iemand van uw familie sinds september 2009. U verklaarde dat u niet wist hoe het nog met uw neef A. D. (...), de persoon met wie al uw problemen in 2009 zijn begonnen, was gesteld. U verduidelijkte dat u hem had aangeraden om elders in de Russische Federatie te gaan wonen maar u had geen weet van waar hij was, noch van verder gevolgen voor hem (CGVS 26/04/2013 p. 7, 8; 16/05/2013 p. 15). Vastgesteld moet worden

dat uw manifest gebrek aan interesse in de evolutie van uw problemen de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnd.

Uit uw verklaring blijkt dat u de Tsjetsjeense autoriteiten vreest, meer bepaald de ROVD van Argun. U stelde dat Tsjetsjenië deel uitmaakte van de Russische Federatie, dus had u problemen met de Russische autoriteiten. Het zou niet moeilijk zijn om u in de Russische Federatie te op te pakken want Kadyrov en zijn mensen hadden veel macht, zelfs buiten de Russische Federatie. U stelde dat zolang Poetin aan de macht is, kan men niets doen tegen Kadyrov en zijn mensen. U gaf aan dat de Tsjetsjeense autoriteiten alles kunnen doen in Rusland en dat ze overal door de politie zouden ondersteund worden (CGVS 26/04/2013 p. 6; 16/05/2013 p. 16). Verder verklaarde u dat u op 12 september 2009 door uw vriend werd opgebeld met de vraag om te verhuizen in Tumen. Na dit telefoontje werd u door onbekende personen op uw woonadres gezocht en op 18 september 2009 probeerde men uw dochter van school te ontvoeren (CGVS 26/04/2013 p. 7; 16/05/2013 p. 13, 14). Opgemerkt moet worden dat u met de wetenschap die u had over de macht van de Tsjetsjeense autoriteiten in de Russische Federatie en hun steun bij hun vragen door de Russische lokale ordediensten, en nadat u gezocht werd in Tumen, nog reispaspoorten en visa hebt aangevraagd en bijgevolg de autoriteiten op de hoogte hebt gebracht van uw plannen om naar het buitenland te gaan. Het feit dat u zich tot uw autoriteiten went om zowel een binnenlands paspoort voor uw dochter en reispaspoorten voor het hele gezin aan te vragen en te ontvangen, getuigt niet van een gegronde vrees voor uw autoriteiten. Het feit dat jullie kennelijk zonder problemen de reispaspoorten en visa hebben bekomen, is eveneens een indicatie dat jullie niet door de autoriteiten worden gevisieerd. Immers, uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat elke aanvraag voor een internationaal paspoort door de veiligheidsdiensten (FSB) wordt gecontroleerd om te kijken of er geen redenen zijn om een uitreis te verbieden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort, het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw en twee dochters, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw twee andere dochters, het geboortecertificaat van uw zoon, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, de schoolattesten en diploma's van u en uw vrouw en de onderscheidingen van uw dochter bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het medische attest van uw neef met vertaling geeft weer dat de heer A. (...) D.U. op 15 maart 2010 werd opgenomen in de afdeling ORL van het Republikeinse Klinische ziekenhuis spoedopname van Grozny en werd uitgereikt op 30/03/2009. Uw advocaat wees op de fout in het jaartal en gaf aan dat u haar had ingelicht dat deze fout was gemaakt. Opgemerkt moet worden dat toen het document werd besproken en u achter de inhoud van het document werd gevraagd, u echter geen melding maakte van de fout in de datum (CGVS 16/05/2013 p. 7,17). Bovendien geeft de vertaling die u samen met het medisch attest voorlegde weer dat hij werd opgenomen op 15 maart 2009. U legt met andere woorden een vertaling voor waarin de datum (bewust) foutief werd vertaald, waardoor de indruk wordt gewekt dat u de fout initieel wou verbergen. Hoe dan ook, het feit dat in een officieel medisch attest vermeld staat dat iemand in 2010 werd opgenomen in een ziekenhuis terwijl het attest in 2009 werd uitgereikt, en de vaststelling dat er een blanco pagina zonder hoofding is gebruikt, doet ernstige vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van het medisch attest. Zelfs indien het een vergissing zou betreffen vanwege de administratie van het ziekenhuis, dan nog kan het geheel van de hoger gehaalde elementen van onaannemelijkheid niet opwegen tegen een attest waaruit enkel blijkt dat uw neef met ernstige verwondingen is opgenomen in het ziekenhuis. Over de omstandigheden, noch over uw

persoonlijke rol in het verhaal, wordt niets gezegd. De documenten over uw firma in decoratie en interieur worden niet betwist."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, A. A., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 131 847. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 28 mei 2013.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 110 842 van 27 september 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan A. A.. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Avtury, Tsjetsjenië. U woonde sinds 2000 in Tumen waar u een eigen zaak had in decoratie en interieur. Sinds het begin van de tweede oorlog vernam u vanuit Tsjetsjenië dat rebellen in uw huis in Avtury verbleven. Deze aanwezigheid van rebellen in uw leegstaand huis zorgde ervoor dat de autoriteiten uw woning in het vizier hielden en men verdacht u ervan betrokken te zijn bij de rebellen beweging. Daar uw neef A. I. (...) zich bij de rebellen had aangesloten werd uw familie door de autoriteiten in het oog gehouden. U kreeg van familieleden te horen zeker niet naar Tsjetsjenië terug te keren. In 2009 werd de toestand in Tsjetsjenië stabiel en u besloot begin 2009 uw zaak naar Tsjetsjenië over te zetten. Eind januari vertrok u zelf naar Tsjetsjenië. Omdat uw woning niet in leefbare toestand was, verbleef u bij een vriend in Grozny. U ging vaak op bezoek bij uw familie in Avtury, en u maakte gebruik van de auto van uw neef A. D. (...). Uw neef D. (...) werd door de ROVD van Argun opgepakt en meegenomen op 13 maart 2009. De volgende dag vernam u zijn arrestatie en startte u onmiddellijk onderhandelingen op om uw neef vrij te laten. U vernam dat het mogelijk was om uw neef vrij te kopen en op 15 maart 2009 kocht u uw neef voor 350 000 roebel vrij. Toen u uw neef ging ophalen bij de ROVD kreeg u te horen dat u uw neef de volgende dag moest terugbrengen omdat ze hem nog een aantal vragen wilden stellen. U merkte na de vrijlating van uw neef dat hij zwaar mishandeld was en u wilde uw neef laten opnemen in het ziekenhuis. U ging met uw neef naar meerdere ziekenhuizen waar hij telkens geweigerd werd. Uiteindelijk slaagde u erin uw neef te laten opnemen in het ziekenhuis nr. 9 te Grozny. Dezelfde nacht nam u contact op met een procureur van het recherche comité. Hij woonde in het gebouw waar ook uw vriend woonde waarbij u verbleef. De procureur R. (...) maakt u duidelijk dat u niet uw neef terug moest brengen naar de ROVD omdat anders u uw neef niet meer zou terug zien. U keerde niet met uw neef terug. De rechercheur van de ROVD die uw neef had vrijgelaten belde u op en bedreigde u. Vervolgens werd u gezocht door de autoriteiten. U nam contact op met de rechercheur om te vragen wat ze juist wilden. Hij liet u weten dat ze wisten dat er rebellen in uw woning hadden verbleven en hij vertelde u dat u verantwoordelijk was voor alles. U begreep dat u door de autoriteiten niet met rust zou worden gelaten. U maakte de rechercheur duidelijk dat u zich niet zou laten doen en dat u met een advocaat een procedure zou starten. De rechercheur lachte u uit. U bezorgde alle documenten die u had verzameld over uw zaak en bezorgde deze aan de procureur R. (...) en aan een advocaat in Rostov die u via de procureur had kunnen contacteren. Met deze documenten had men een begin van bewijs moest u problemen kennen met de autoriteiten en opgepakt worden. U keerde in mei 2009 terug naar Tumen. Op 12 september 2009 kreeg u een telefoon van uw vriend uit Grozny die u liet weten dat men u meermaals had gezocht in uw dorp en dat men burens ondervroeg om uw adres in Tumen te bekomen.

Uw vriend raadde u aan om te verhuizen, wat u ook deed. U verhuisde in Tumen naar een andere woning. Sinds die dag voerde u uw kinderen zelf naar school en kwam u ze ook telkens op halen. Op 18 september 2009 was u door de file wat laat op school om uw dochter op te halen. U kreeg een telefoontje van de lerares. Zij vertelde u dat een jonge man op uw vraag uw dochter kwam halen. U gaf aan dat dit niet het geval was en dat ze de politie moest verwittigen. Het gevolg was dat de man verdween. U meende dat met dit incident het gevaar voldoende reëel was en u regelde reispaspoorten voor uw gezin en via een reisbureau ook visa. Op 30 oktober 2009 reisde u legaal met uw gezin naar Praag. 5 dagen na jullie aankomst werden jullie reispaspoorten gestolen en werd u aan het hotel aangesproken door de rechercheur van de ROVD Argun. Hij vertelde u dat hij op vakantie was in Praag en dat hij u toevallig tegenkwam, wat u niet geloofde. U verliet onmiddellijk het hotel en bleven bij Tsjetsjenen in Praag. Op 19 november 2009 verlieten jullie Praag en reisden naar België. Jullie kwamen op 20 november 2009 in België toe waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielrelaas legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw vrouw en uw dochters M. (...) en Ma. (...), uw geboorteakte, de geboorteaktes van Mar. (...) en Im. (...), het geboorteattest van H.-M. (...), jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, een medisch attest van uw neef met vertaling, documenten van uw firma decoratie en interieur, schoolattesten en diploma's van u en uw vrouw en onderscheidingen van uw dochter.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet na problemen met de ROVD van Argun te hebben gekregen omdat u uw neef had vrijgekocht. De Tsjetsjeense autoriteiten kwamen u ook zoeken in Tumen waar u woonde sinds 2000. U vreest door hen te worden gedood (CGVS Ali 26/04/2013 p. 6, 7, 15; 16/05/2013 p.10, 12, 14,17).

Er moet echter worden vastgesteld dat u uw asielrelaas immers op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat opgemerkt worden dat u op 30 oktober 2009 legaal de Russische Federatie verliet en naar Praag reisde. U bleef in Praag tot 19 november 2009. U gaf aan de Russische Federatie te zijn ontvlucht omwille van problemen die u ondervond met de Tsjetsjeense autoriteiten. Echter in de 20 dagen dat u in Praag was vroegen u en uw familie geen asiel aan. U gaf weliswaar aan dat u van plan was om in Praag asiel aan te vragen, maar dat ging u pas doen nadat uw visum was afgelopen. U en uw familie wilde eerst wat bekomen, een beetje vakantie, rust nemen, wat wandelen en de stad zien, vooraleer u asiel zou aanvragen (CGVS Ali 26/04/2013 p. 5, 6; 16/05/2013 p. 5, 6, 7). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het land waar hij aankomt een asielaanvraag indient. Het feit dat u 20 dagen lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst van de door u geschetste vervolging. U beweerde dat het geen zin had om in Tsjechië asiel aan te vragen omdat u door de Tsjetsjeense autoriteiten reeds gevonden was dus dat het geen zin meer had om dit te doen. Op de vraag waarom u nog twee weken wachtte voor u dan Tsjechië verliet antwoordde u dat het de eerste keer was dat u in Europa was, u stress had en in paniek was en u niet wist welke stappen u moest ondernemen (CGVS 16/05/2013 p. 6). Deze uitleg is niet afdoende. Als u daadwerkelijk uw land van herkomst bent ontvlucht omwille van gegronde vrees voor vervolging van uw autoriteiten is het redelijk te verwachten dat u onmiddellijk bij aankomst in Tsjechië asiel zou aanvragen en zeker wanneer u werd

geconfronteerd met de diefstal van uw reispaspoorten en de aanwezigheid van een persoon die u vreest. Ook omgekeerd kon u wanneer u deze diefstal zou aangeven, tegelijkertijd melding maken van uw vrees voor de autoriteiten van uw herkomstland. Echter u deed deze stap niet om u voor het eerst in het buitenland was en u niet alle nuances kende (CGVS 16/05/2013 p. 5). Deze uitleg is niet plausibel. Gezien u beweerde dat u van plan was om nadat uw visum was verlopen asiel aan te vragen, kan verwacht worden dat u op de hoogte was van enige informatie betreffende asiel, en is uw uitleg niet afdoende.

Verder moet vastgesteld worden dat u na uw vertrek uit uw land van herkomst, u geen enkele stap meer ondernam om op de hoogte te blijven van uw problemen en de evolutie van uw problemen in de Russische Federatie. U verklaarde nochtans dat het recherche comité, een federaal onderzoekscomité misdrijven onderzocht in Tsjetsjenië in deze periode en dat ze effectief macht kregen. U gaf aan dat door hun toedoen het hoofd van de ROVD van Argun ontslag had moeten nemen, de ROVD met wie u problemen had en die u zocht. U had nadat u uw neef had vrijgekocht contact opgenomen met de procureur van het onderzoekscomité om advies te vragen voor uw neef. Aan hem en aan de advocaat die hij had aangeraden, had u ook de documenten overhandigd over uw problemen (CGVS 26/04/2013 p.9, 10, 15). Toen u gevraagd werd of u zich bleef informeren over wat er allemaal gebeurde met het onderzoekscomité en de verder gevolgen van uw problemen, antwoordde u dat u geen toegang had tot deze informatie en dat u noch de procureur van het onderzoekscomité, noch de advocaat die in bezit waren van uw documenten, had gecontacteerd. U zag daar het nut niet van in want uw documenten hadden geen effect gehad omdat u door ROVD medewerkers werd gezocht (CGVS 26/04/2013 p. 10, 11). Verder verklaarde u dat u sinds u vertrok uit de Russische Federatie u ook geen vragen meer had gesteld over uw problemen of de evolutie van uw problemen. Nochtans had u nog steeds contact met uw vriend uit Grozny waar u verbleef toen u problemen kende en had u contact met mensen uit Tumen. U had aan niemand enige vragen gesteld om informatie te krijgen over de stand van zaken wat uw problemen betreft. Op de vraag waarom u zich niet op de hoogte hield van uw problemen in uw land van herkomst, legde u uit dat niemand u informatie zou kunnen geven en Kadyrov overal mensen heeft (CGVS 26/04/2013 p. 12). Evenmin had u nog contact met iemand van uw familie sinds september 2009. U verklaarde dat u niet wist hoe het nog met uw neef A. D. (...), de persoon met wie al uw problemen in 2009 zijn begonnen, was gesteld. U verduidelijkte dat u hem had aangeraden om elders in de Russische Federatie te gaan wonen maar u had geen weet van waar hij was, noch van verder gevolgen voor hem (CGVS 26/04/2013 p. 7, 8; 16/05/2013 p. 15). Vastgesteld moet worden dat uw manifest gebrek aan interesse in de evolutie van uw problemen de geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging ondermijnd.

Uit uw verklaring blijkt dat u de Tsjetsjeense autoriteiten vreest, meer bepaald de ROVD van Argun. U stelde dat Tsjetsjenië deel uitmaakte van de Russische Federatie, dus had u problemen met de Russische autoriteiten. Het zou niet moeilijk zijn om u in de Russische Federatie te op te pakken want Kadyrov en zijn mensen hadden veel macht, zelfs buiten de Russische Federatie. U stelde dat zolang Poetin aan de macht is, kan men niets doen tegen Kadyrov en zijn mensen. U gaf aan dat de Tsjetsjeense autoriteiten alles kunnen doen in Rusland en dat ze overal door de politie zouden ondersteund worden (CGVS 26/04/2013 p. 6; 16/05/2013 p. 16). Verder verklaarde u dat u op 12 september 2009 door uw vriend werd opgebeld met de vraag om te verhuizen in Tumen. Na dit telefoontje werd u door onbekende personen op uw woonadres gezocht en op 18 september 2009 probeerde men uw dochter van school te ontvoeren (CGVS 26/04/2013 p. 7; 16/05/2013 p. 13, 14). Opgemerkt moet worden dat u met de wetenschap die u had over de macht van de Tsjetsjeense autoriteiten in de Russische Federatie en hun steun bij hun vragen door de Russische lokale ordediensten, en nadat u gezocht werd in Tumen, nog reispaspoorten en visa hebt aangevraagd en bijgevolg de autoriteiten op de hoogte hebt gebracht van uw plannen om naar het buitenland te gaan. Het feit dat u zich tot uw autoriteiten went om zowel een binnenlands paspoort voor uw dochter en reispaspoorten voor het hele gezin aan te vragen en te ontvangen, getuigt niet van een gegronde vrees voor uw autoriteiten. Het feit dat jullie kennelijk zonder problemen de reispaspoorten en visa hebben bekomen, is eveneens een indicatie dat jullie niet door de autoriteiten worden gevisieerd. Immers, uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd, blijkt dat elke aanvraag voor een internationaal paspoort door de veiligheidsdiensten (FSB) wordt gecontroleerd om te kijken of er geen redenen zijn om een uitreis te verbieden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen

overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort, het binnenlands Russisch paspoort van uw vrouw en twee dochters, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw twee andere dochters, het geboortecertificaat van uw zoon, uw rijbewijs, jullie huwelijksakte, de schoolattesten en diploma's van u en uw vrouw en de onderscheidingen van uw dochter bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. Het medische attest van uw neef met vertaling geeft weer dat de heer A. (...) D.U. op 15 maart 2010 werd opgenomen in de afdeling ORL van het Republikeinse Klinische ziekenhuis spoedopname van Grozny en werd uitgereikt op 30/03/2009. Uw advocaat wees op de fout in het jaartal en gaf aan dat u haar had ingelicht dat deze fout was gemaakt. Opgemerkt moet worden dat toen het document werd besproken en u achter de inhoud van het document werd gevraagd, u echter geen melding maakte van de fout in de datum (CGVS 16/05/2013 p. 7,17). Bovendien geeft de vertaling die u samen met het medisch attest voorlegde weer dat hij werd opgenomen op 15 maart 2009. U legt met andere woorden een vertaling voor waarin de datum (bewust) foutief werd vertaald, waardoor de indruk wordt gewekt dat u de fout initiëel wou verbergen. Hoe dan ook, het feit dat in een officieel medisch attest vermeld staat dat iemand in 2010 werd opgenomen in een ziekenhuis terwijl het attest in 2009 werd uitgereikt, en de vaststelling dat er een blanco pagina zonder hoofding is gebruikt, doet ernstige vraagtekens rijzen bij de authenticiteit van het medisch attest. Zelfs indien het een vergissing zou betreffen vanwege de administratie van het ziekenhuis, dan nog kan het geheel van de hoger gehaalde elementen van onaannemelijkheid niet opwegen tegen een attest waaruit enkel blijkt dat uw neef met ernstige verwondingen is opgenomen in het ziekenhuis. Over de omstandigheden, noch over uw persoonlijke rol in het verhaal, wordt niets gezegd. De documenten over uw firma in decoratie en interieur worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing onjuist en onzorgvuldig is gemotiveerd en stelt dat de argumenten die verwerende partij aanhaalt in haar beslissing niet overtuigen. Zij betoogt dat zij wel degelijk als vluchteling dient te worden erkend.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij merkt op dat zij drie jaar hebben moeten wachten vooraleer zij hun interview kregen op het Commissariaat-generaal. Intussen werd bij haar en haar echtgenote PTSS vastgesteld ten gevolge van de gebeurtenissen die zij hebben meegemaakt in hun land van herkomst. Zij merkt op dat de interviewer niet correct was geïnformeerd over hun gezondheidsproblemen. Door foutieve informatie in het administratief dossier was het beeld over hun gezondheidsproblemen niet correct. Voor de interviewer was er nooit "een gegronde medische 9 ter geweest", terwijl hun aanvraag wel degelijk gegrond werd verklaard.

2.2.3.2. Betreft het betoog dat verzoekende partij en haar echtgenote drie jaar hebben moeten wachten vooraleer zij werden gehoord op het Commissariaat-generaal, merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het gehoor eerder had moeten plaatsvinden, aangezien zij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot zij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve is de – impliciet – aangevoerde schending van de redelijke termijn niet dienstig.

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat de interviewer omwille van foutieve informatie in het administratief dossier omtrent de afhandeling van hun "9ter" aanvraag niet correct geïnformeerd was over haar gezondheidsproblemen en die van haar vrouw, merkt de Raad op dat een procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hoe dan ook volledig losstaat van de beoordeling van hun asielaanvraag, zodat de relevantie van het argument in kwestie niet kan worden ingezien. Waar verzoekende partij ook nog aanhaalt dat bij haar en haar vrouw PTSS werd vastgesteld, merkt de Raad in de eerste plaats op dat verzoekende partij geen medisch attest of enig ander document heeft bijgebracht waaruit effectief blijkt dat zij en haar vrouw aan PTSS lijden en bovendien dat hun cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat noch verzoekende partij, noch haar raadsman tijdens/na de interviews op het Commissariaat-generaal enig gewag hebben gemaakt van psychologische problemen waardoor zij niet in staat zou zijn om haar asielrelaas op een duidelijke en gedetailleerde manier uiteen te zetten. Weliswaar heeft verzoekende partij aangegeven dat de situatie psychisch zwaar is voor haar en haar gezin en dat zij last hebben van stress (administratief dossier, stuk 4, p. 16), doch uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt duidelijk dat zij in staat was om spontane, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Betreft de echtgenote van verzoekende partij, dient te worden opgemerkt dat zij tijdens haar gehoren gewag maakt van gezondheids/psychische problemen, waaronder een instabiele bloeddruk en zenuwachtigheid (administratief dossier, stuk 7a, p. 2 en 5) en dat de vertrouwenspersoon op het einde van het tweede gehoor heeft aangegeven dat zij kampt met geheugenproblemen (administratief dossier, stuk 4a, p. 11). Wat er ook van zij, de Raad stelt

vast dat alle motieven in de bestreden beslissing uitsluitend geënt kunnen worden op de verklaringen van verzoekende partij, die in geen geval aannemelijk heeft gemaakt dat zij met gezondheidsproblemen kampt in die mate dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar asielrelaas op een correcte wijze uit de doeken te doen. Daarenboven merkt de Raad volledigheidshalve op dat de weigeringsbeslissing in hoofdzaak steunt op de vaststelling dat de houding van verzoekende partij als onlogisch/risicovol/gedesinteresseerd kan worden bestempeld, en niet op tegenstrijdigheden en vergetelheden.

2.2.4.1. Volgens verzoekende partij verbloemt verwerende partij de situatie in Tsjetsjenië door te stellen dat er sprake zou zijn van een drastische verandering met een afname van de gevechtshandelingen, een bestuur in handen van de Tsjetsjenen en vrijwillige terugkeer naar Tsjetsjenië, waar de infrastructuur wordt heropgebouwd. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij hierbij verwijst naar onder andere een brief van UNHCR. Er bevinden zich in het administratief dossier echter twee brieven, merkt verzoekende partij op. Daar waar de oudste brief zeer voorzichtig stelt dat een herwaardering nodig is van het UNHCR-standpunt uit 2003, nuanceert de brief van 11 november 2009 het standpunt in de oudere brief in die zin dat er sprake is van een voortdurend wijzigende veiligheids- en mensenrechtensituatie. Tussen de twee evaluatiebrieven in, kondigden de Federale Russische autoriteiten immers op 16 april 2009 aan het regime voor anti-terroristische organisaties op te heffen. In de periode hierna was het geweld weer toegenomen. De moorden op twee mensenrechtenactivisten in 2009 hadden als gevolg dat twee grote mensenrechtenorganisaties zich terugtrokken uit de regio, waardoor belangrijke bronnen van betrouwbare informatie verloren gingen. Vervolgens, zo stelt verzoekende partij, besluit de brief van 11 november 2009 dat UNHCR niet in staat is om de "eligibility guidelines" te herwaarderen, gelet op de beperkte toegang tot informatie in het licht van de verder evoluerende onveilige situatie. Verzoekende partij wijst erop dat dit eveneens wordt bevestigd door de "SRB "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" dd. 16.07.2012 (p.4/29)". Verzoekende partij argumenteert verder dat, waar verwerende partij toegeeft dat er nog steeds mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Tsjetsjenië, verwerende partij een beoordelingsfout maakt waar zij stelt dat deze schendingen een gericht karakter hebben en dat bijgevolg de dreiging voor de burgerbevolking beperkt blijft. Uit de hiervoor vermelde "SRB" blijkt immers dat mensenrechtenorganisaties en instellingen vaststellen dat het geweld in Tsjetsjenië zich niet beperkt tot gewapende confrontaties tussen de autoriteiten en strijders, maar zich vooral manifesteert in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov. Verzoekende partij geeft eveneens weer dat in deze "SRB" wordt gesteld dat deze door de autoriteiten begane mensenrechtenschendingen zich vooral kenmerken door hun willekeurig karakter en dat deze zich niet beperken tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten worden gelieerd met de rebellie. Tot slot wenst verzoekende partij nog te onderstrepen dat uit de "SRB" blijkt dat bepaalde categorieën van personen een hoger risico lopen om geïsoleerd te worden en dat er in Tsjetsjenië een klimaat van angst en terreur heerst als gevolg van de straffeloosheid.

Verder in het verzoekschrift oppert verzoekende partij nog dat, hoewel de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, zij in dubbel opzicht tot een categorie van personen behoort die in Tsjetsjenië een hoger risico lopen om te worden geïsoleerd door de autoriteiten. Ten eerste behoort zij tot de categorie van familieleden van strijders, minstens van personen die relevante informatie zouden kunnen hebben over strijders. Ten tweede meent zij te behoren tot de categorie van personen die klacht indienden bij ngo's/de procureur.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij erop wijst dat de brief van 11 november 2009 besluit dat UNHCR niet in staat is om de "eligibility guidelines" te herwaarderen, gelet op de beperkte toegang tot informatie in het licht van de verder evoluerende onveilige situatie, merkt de Raad op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat in voormelde brief het volgende wordt gesteld: "...The position outlined briefly in our April 2009 letter regarding the need for an individualized assessment of international protection needs in a regular, not accelerated asylum procedure, continues to stand, however, in the light of the continually evolving and volatile security and human rights situation" (vrije vertaling: "Het standpunt dat op beknopte wijze werd uiteengezet in onze brief van april 2009 aangaande de nood aan een geïndividualiseerde beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming in gewone, niet versnelde, procedures, houdt niettemin stand, hoewel rekening houdende met de voortdurend evoluerende en instabiele veiligheids- en mensenrechtensituatie"). Verzoekende partij geeft derhalve zelf aan dat, ondanks het feit dat er zich in Tsjetsjenië nog problemen voordoen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen, een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk is. Voor het overige verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.2.12..

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij zowel behoort tot de categorie van familieleden van strijders als tot de categorie van personen die klacht indienden bij ngo's/de procureur, duidt de Raad erop dat het tot een bepaalde categorie te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dit is in casu niet het geval aangezien uit onderhavig arrest blijkt dat aan het vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.5.1. Wat betreft de motivering dat verzoekende partij en haar vrouw gedurende de twintig dagen die zij in Praag hebben doorgebracht geen asiel hebben aangevraagd, meent verzoekende partij dat verwerende partij de zaken door een verkeerde bril bekijkt, vanuit het idee dat het vrije westen een andere wereld is die met Rusland niets te maken heeft. Om aan te tonen dat er alles behalve sprake was van een vakantiesfeer, onderstreept verzoekende partij dat hun dochter op 18 september bijna werd ontvoerd, dat zij hierna ondergedoken leefden totdat zij in de nacht van 29 op 30 oktober tussen zes en zeven uur 's avonds vertrokken naar de luchthaven, waar zij tussen één en twee uur 's nachts aankwamen, dat zij om vijf uur in de ochtend naar Praag vertrokken met het vliegtuig, alwaar zij een uur later, na een stressvolle en slapeloze nacht, aankwamen, dat ze de volgende dag hebben geslapen om terug op kracht te komen en dat zij het plan hadden om op donderdag, de laatste dag waarop hun visum geldig was, asiel aan te vragen maar dat op dinsdag hun papieren werden gestolen en dat zij nadien met de ROVD van Argun werden geconfronteerd aan hun hotel. Verzoekende partij geeft aan dat zij zich in Praag niet veilig voelen, aangezien men hen daar al na vijf dagen kon vinden.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nochtans het volgende heeft verklaard tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal: "Ik wist niet dat wij onmiddellijk zouden worden opgespoord in Tsjechië. De eerste dagen. Ten tweede wilden wij toch een beetje vakantie hebben na alle stress die we hadden meegemaakt. Zodat we tot rust zouden komen. De bedoeling was om wandelingen te doen in Praag. Rondkijken, rusten. We hadden nog een week voor de boeg. We hadden een hotel. Uiteraard wilden we rusten en rondkijken. Mocht ik het geweten hebben, dan zou ik anders gehandeld hebben." (administratief dossier, stuk 4, p. 7). De Raad is van oordeel dat van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat die bij zijn aankomst of onmiddellijk daarna bij de autoriteiten van het land waar hij aankomt een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekende partij, die weliswaar een stressvolle periode/reis achter de rug had, het prioritair vond om eerst een periode van vakantie te nemen alvorens een aanvraag in te dienen tot het bekomen van internationale bescherming, doet, gelet op de ernst van de problemen die zij beweert te hebben meegemaakt, op fundamentele wijze afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt dat zij gedurende haar asielaanvraag haar vrees voor vervolging hardmaakt, aangezien zij en haar gezin (en andere betrokkenen) reeds het slachtoffer werden van enkele mensenrechtenschendingen. Verzoekende partij geeft hierbij een uitgebreid overzicht van de problemen die zij in haar land van herkomst heeft gekend. Verzoekende partij merkt hierbij op dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de traumatische ontvoeringspoging van haar dochter, die nochtans de directe aanleiding en hoofdoorzaak van haar vlucht uitmaakt.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Deze motieven dienen immers met concrete argumenten in een ander daglicht te worden gesteld. Waar verzoekende partij aanhaalt dat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over de ontvoeringspoging van haar dochter, duidt de Raad erop dat uit de inhoud van de bestreden beslissing en uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door haar aangereikte feiten en elementen. Verwerende partij is echter tot de vaststelling gekomen dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Het feit dat in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing geen passage kan worden teruggevonden waar deze ontvoeringspoging apart wordt besproken (de weergave van het voorgehouden relaas vermeldt deze gebeurtenis), betekent niet dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoekende partij hierover heeft afgelegd.

2.2.7.1. Aangaande de motivering dat verzoekende partij geen enkele stap meer ondernam om op de hoogte te blijven van haar problemen en de evolutie van haar problemen in de Russische Federatie, kaart verzoekende partij ten eerste aan dat de procureur en de advocaat die zij aanvankelijk inschakelde, zich hebben teruggetrokken uit vrees voor vergeldingsacties. Ten tweede legt verzoekende

partij uit dat zij niet zonder meer heeft verklaard dat het federaal onderzoekscomité waar de procureur deel van uitmaakte, effectief macht had gekregen. Verzoekende partij stelt dat zij heeft gezegd dat de Russische procureur in 2009 de hoop had uitgedrukt dat de rechterlijke macht stilaan in staat zou zijn om de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië aan te pakken. Verzoekende partij stelt dat dit echter niet is gebeurd, hetgeen bevestigd wordt in het "Report on the North Caucasus by the Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment" van 2011. Verzoekende partij stelt ten derde dat, wanneer zelfs de procureur zich behoedt voor vergeldingsacties, hetzelfde kan worden verwacht van haar vriend uit Grozny en van haar andere vrienden en familie in Tumen, die zich ook niet willen mengen in de problematiek. Verzoekende partij hamert er tevens op dat zij wilde garanderen dat "men" nooit te weten zou komen waarheen zij is gevlucht. Verzoekende partij licht ten vierde toe dat de contactbreuk met haar neef (waarvoor zij losgeld betaalde) een loutere veiligheidsmaatregel uitmaakt.

Tenslotte wijst verzoekende partij er nog op dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal (op 26 april 2013) documentatie wenste over te maken over Usmaev, de rechterhand van Kadyrov, doch dat de dossierbehandelaar stelde dat dit document niet interessant was. Dit werd ook niet genoteerd in het gehoorverslag. Nochtans heeft verzoekende partij deze informatie opgezocht op het internet omdat zij wilde weten hoe het met haar problemen staat. Het betreft immers een afdruk met informatie over een belangrijk persoon bij de ROVD en diens wanpraktijken, die te maken hebben met de problemen die zij heeft gekend met de ROVD.

2.2.7.2. Ter verduidelijking acht de Raad het nuttig om de volgende passages uit het gehoorverslag te citeren:

"Zegt u mij nu dat de Russische autoriteiten, het onderzoek comité onderzoek deden naar de misdaden van ROVD te Argun?"

Ja, de procureur bij wie ik op consultatie ging, was werkzaam bij het onderzoek comité en hij heeft het mij toen verteld dat ze langzaam invloed kregen om te reageren. Ze kunnen invloed en macht uitoefenen op die mensen. De aanwezigheid van mensenrechtenorganisatie. Het onderzoek comité, dat onderworpen was aan de Russische Federatie, dat begon langzaam aan te functioneren.

Hebt u zich blijven informatie over wat er allemaal gebeurde met het onderzoek comité en hun stappen betreffende uw problemen. Moet toch heel belangrijk zijn voor u, daar moet u toch informatie over willen hebben?

Het was belangrijk, maar ik had geen toegang tot deze informatie. Ik heb wel bij mijn vertrek een pak documenten achter gelaten met mijn klacht bij de procureur. (...)

Hebt u nadien de procureur, of de advocaat gecontacteerd voor meer informatie?

Neen. Omdat ik geen nut inzie daarvan

Waarom ziet u daar geen nut in, wilt u niet weten of uw problemen zijn opgelost?

Ik denk dat als mijn documenten geen effect hadden, op die ROVD medewerkers, waarom zijn ze dan op zoek naar mij.

(...)

Meneer, kan u geen contact opnemen bijvoorbeeld met de advocaat om documenten die u hem hebt gegeven op te sturen, of een kopie van deze documenten door hem te laten opsturen? Ik vraag u contact op te nemen en deze documenten voor te leggen bij het volgende gehoor?

Ik heb met hem gemeen contact

(...)

Ik kan bellen en vragen aan mijn vriend. Ik weet dat de procureur al jaren weg is uit Tsjetsjenië. Ik zal het proberen." (administratief dossier, stuk 7, p. 10, 11 en 16).

Daargelaten de opmerking dat verzoekende partij om veiligheidsredenen geen contact meer durft op te nemen met vrienden en familie in Tsjetsjenië, en meer in het bijzonder met haar neef, wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat er in Tsjetsjenië, onder invloed van het onderzoekscomité waar procureur R. deel van uitmaakte, toch wel één en ander aan het veranderen was. Verzoekende partij, die nochtans een zeer proactieve rol heeft gespeeld door een gans dossier samen te stellen en dit te bezorgen aan de procureur en de advocaat, achtte het echter, ondanks de veranderingen die er aan de gang waren, niet noodzakelijk om contact op te nemen met de procureur of met de advocaat om zich te informeren over de stand van zaken omdat zij het nut er niet van inzag, aangezien zij dacht dat de documenten geen effect hebben gehad. Uit haar latere verklaringen blijkt echter dat zij nog contact onderhoudt met een vriend – die dan ook nog eens de procureur kent (administratief dossier, stuk 4, p. 2) – die voor haar mogelijks contact zou kunnen opnemen met de advocaat of met de procureur. Verzoekende partij heeft echter uit eigen initiatief geen enkele poging ondernomen om dit informatiekanaal te benutten. Dergelijke lakse houding kan volgens de Raad niet in overeenstemming worden gebracht met de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor

vervolging. Van verzoekende partij mag immers worden verwacht dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van hetgeen zich nog heeft afgespeeld in haar land van herkomst, of dat zij tenminste voldoende pogingen zou hebben ondernomen om aan deze informatie te geraken, daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Ten slotte stelt de Raad vast dat het verweer ter verschoning zich niet te informeren, meer in het bijzonder dat de procureur en de advocaat zich hebben teruggetrokken uit vrees voor vergeldingsacties, totaal anders luidt dan de voormelde geciteerde verklaring bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, zijnde "Omdat ik geen nut inzie daarvan".

Betreft het door verzoekende partij geuite verwijt dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal informatie wenste neer te leggen, doch dat dit door de dossierbehandelaar zou zijn geweigerd, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd verhinderd om informatie neer te leggen. Overigens hebben noch verzoekende partij, noch haar raadsman enige opmerking in die zin gemaakt tijdens/na het gehoor (administratief dossier, stuk 4 en stuk 7). Verder ziet de Raad ook niet in hoe algemeen internetmateriaal over Usmaev kan worden aanzien als een poging om zich terdege te informeren over de actuele stand van haar individuele problemen. Tot slot merkt de Raad nog op dat niets verzoekende partij heeft belet om de zogezegd geweigerde informatie alsnog in bijlage toe te voegen bij het door haar ingediende verzoekschrift. Verzoekende partij heeft dit echter niet gedaan.

2.2.8.1. Aangaande de opmerking dat verzoekende partij en haar gezin nog reispaspoorten en visa hebben aangevraagd en bijgevolg de autoriteiten op de hoogte hebben gebracht van hun plannen om naar het buitenland te gaan, merkt verzoekende partij vooreerst op dat alles werd geregeld via een reisbureau en via vrienden. Verder benadrukt verzoekende partij dat haar problemen met de ROVD van Argun lokaal zijn, maar als de ROVD elders in de Russische Federatie Tsjetsjenen oppakt, deze hiertegen geen hulp kunnen verkrijgen vanwege de Russische politie of een andere overheid. Verzoekende partij benadrukt eveneens dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft weergegeven dat zij niet alle Russische autoriteiten vreest, maar dat zij wel de Tsjetsjeense autoriteiten vreest, die tot alles in staat zijn en die alles kunnen doen in Rusland.

2.2.8.2. De Raad wijst voor de duidelijkheid op de volgende passages uit het gehoorverslag:

"Hebt u zelf uw reispaspoort aangevraagd?"

Neen. Ik werd geholpen door mijn vrienden in Tumen. Ik heb wel voor ontvangst getekend maar anders hebben ze mijn paspoort geregeld. Alle nodige formulieren werden thuis ingevuld. Zij hebben alles geregeld.

Hebben zij alles geregeld via de officiële diensten?"

Ja.

Zelf het reispaspoort gaan afhalen en gaan ondertekenen op de paspoortdienst?"

Ja. Dat klopt. Ik werd gebracht naar de paspoortdienst. Ik heb voor ontvangst getekend. Het ging om een reisbureau. Een reisbureau dat onze reis heeft in orde gebracht en zij hebben ook voor de documenten gezorgd." (administratief dossier, stuk 4, p. 4).

Uit deze verklaringen blijkt dat, hoewel verzoekende partij voor het bekomen van deze documenten en het visum beroep heeft gedaan op vrienden/een reisbureau, het wel om officiële documenten gaat die zij via de officiële diensten heeft verkregen en die zij zelf is gaan afhalen. Dat verzoekende partij, ondanks haar ernstige problemen met de autoriteiten, dergelijke risico's neemt, doet ernstig afbreuk aan haar voorgehouden vrees voor vervolging. Hierbij wijst de Raad er nog op dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat uit de informatie waarover zij beschikt, blijkt dat elke aanvraag voor een internationaal paspoort door de veiligheidsdiensten (FSB) wordt gecontroleerd om te kijken of er geen redenen zijn om een uitreis te verbieden, zodat het feit dat verzoekende partij zonder enige problemen reispaspoorten en visa heeft kunnen bekomen, erop wijst dat zij niet door de autoriteiten wordt gevisieerd. Verzoekende partij brengt geen objectieve informatie bij waarmee zij deze conclusie in een ander daglicht kan stellen.

Waar verzoekende partij nog aannemelijk tracht te maken dat haar problemen met de ROVD van Argun lokaal zijn, merkt de Raad ten eerste op dat verzoekende partij zelf heeft aangegeven dat men, toen zij in Tumen verbleef, haar is komen zoeken en dat er zelfs een poging werd ondernomen om haar dochter te ontvoeren. Verzoekende partij onderstreept in haar verzoekschrift nog dat laatstgenoemd incident de rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakt. Ten tweede heeft verzoekende partij, zo blijkt uit de bestreden beslissing, aangegeven dat Tsjetsjenië deel uitmaakt van de Russische Federatie en dat zij dus problemen heeft met de federale autoriteiten, dat het niet moeilijk zou zijn om haar in de Russische Federatie op te pakken want Kadyrov en zijn mensen hadden veel macht, zelfs buiten de Russische Federatie en dat de Tsjetsjeense autoriteiten alles kunnen doen in Rusland en dat ze overal door de

politie zouden ondersteund worden. De draai die verzoekende partij tracht te geven aan de verklaringen die zij tijdens haar interviews heeft afgelegd teneinde aannemelijk te maken dat haar problemen met de autoriteiten enkel van lokale aard zijn, overtuigt niet.

2.2.9. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij de bescherming van haar land niet kan en wil inroepen, gelet op het feit dat het de autoriteiten zijn die haar viseren en het klimaat van straffeloosheid en dat uit de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor Tsjetsjeense asielzoekers die vluchten voor vervolging geen intern vestigingsalternatief voorhanden is in Tsjetsjenië of in de rest van de Russische Federatie, merkt de Raad op dat dergelijke opmerkingen niet dienstig zijn, aangezien aan haar asielrelaas geen geloof wordt gehecht.

2.2.10. Betreft de opmerking dat personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Tsjetsjenië een risicogroep vormen en zij en haar gezin al meer dan drie jaar in België verblijven, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat om haar stelling op precieze wijze uiteen te zetten in haar verzoekschrift en dat zij evenmin objectieve informatie bijbrengt waarmee zij haar bewering kan hardmaken.

2.2.11. Gelet op wat voorafgaat, dient worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift op uitgebreide wijze dat verwerende partij een beoordelingsfout maakt waar zij stelt dat de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië een gericht karakter hebben en dat bijgevolg de dreiging voor de burgerbevolking beperkt blijft. Zij wijst er onder meer op dat uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in Tsjetsjenië zich niet beperkt tot gewapende confrontaties tussen de autoriteiten en strijders, maar zich vooral manifesteert in mensenrechtenschendingen door het regime van Ramzan Kadyrov en dat deze door de autoriteiten begane mensenrechtenschendingen zich vooral kenmerken door hun willekeurig karakter en dat deze zich niet beperken tot personen die al dan niet terecht door de autoriteiten worden gelieerd met de rebellie (zie punt 2.2.4.1.). Verzoekende partij steunt zich bij haar argumentatie op de in het administratief dossier aanwezige "Subject Related Briefing "Russische Federatie/Tsjetsjenië" "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 25, deel 1). Zij wenst tevens te onderstrepen dat uit de "SRB" blijkt dat bepaalde categorieën van personen een hoger risico lopen om gevisieerd te worden en dat er in Tsjetsjenië een klimaat van angst en terreur heerst als gevolg van de straffeloosheid.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar, dit vooral in hoofde van autoriteiten, en het nog steeds aanwezige geweld tussen de ordetroepen en de rebellen –

hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonbaar dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van voormelde “Subject Related Briefing” blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van deze gevechtshandelingen en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds voorkomende incidenten, de er nog steeds plaatsvindende mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 24 en stuk 25) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 26 april 2013 en 16 mei 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. Betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS nr. X van 6 februari 2001). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS nr. X van 28 januari 2008). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn, indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan de kandidaat-vluchteling en de afwezigheid van gewichtige redenen om het verleende voordeel terug te vorderen. Verzoekende partij zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT